

Lojzík se zatím s tatínkem procházel kolem řeky. Sbírali spolu kamínky, prohlíželi si barevné rybky, které se proháněly v proudu, a nakonec na veliké rozkvetlé louce natrhali mamince kytičku. To, aby měla radost. Maminky totiž mají vždycky velkou radost, když si na ně vzpomenete a přinesete jim třeba i jen větvičku nebo lísteček. Vybrali ty nejkrásnější kytičky, modré a červené, a honem pospíchali zase zpátky za maminkou.

Maminka mezi tím měla dort přichystaný a schovaný v ledničce na nejvyšší polici, aby byl v chladu a také, aby ho Lojzík neviděl a nezkazil si tak překvapení. Taky maminka hned Lojzíkovi hlásila:

„Lojzíku, ne aby Tě napadlo, šmejdit v ledničce, nebyl bys pak zítra překvapený, a to by nebyly žádné narozeniny!“

Lojzík slíbil mamince, že se k ledničce ani nepřiblíží, ale na dort od té doby nemohl přestat myslet. Jaký asi bude? Říkal si: Možná bude se zmrzlinou nebo s cukrovou vatou! Představoval si... A představoval si ho tak dlouho, až už to nevydržel a ve chvíli, kdy maminka odešla na zahradu a tatínek se zavřel ve své pracovně, Lojzík si přistrčil židličku k ledničce a nakoukl až do té nejvyšší poličky. Ale co to? Neviděl ani zmrzlinu, ani cukrovou vatu, místo toho samé okurky, papriky a další a další vitamíny. Lojzík byl hrozně nešťastný a na maminku se zlobil.

Vůbec nechápal, proč by mu maminka dělala tak ošklivě

